Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 червня 2009 року № 21 (289)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Президент України Віктор Ющенко відвідав урочистий вечір з нагоди 130-річчя від дня народження Симона Петлюри

"Сьогодні вшановуємо пам'ять великого українця – Симона Васильовича Петлюри. Постать, безумовно, знакова; постать, що посідає особливе місце в нашій українській історії. Людина, яка стала одним із символів українського державотворення XX століття", – сказав Президент.

Він нагадав біографію Симона Петлюри, який ще до Першої світової війни був відомий як публіцист і літературний критик, активний діяч Революційної української партії і поборник української національної ідеї. "У великій хвилі Української революції він виростає в провідного політичного і державного лідера. Як член Української Центральної Ради, генеральний секретар військових справ УНР Петлюра відіграв вирішальну роль у створенні української національної армії. Саме він наприкінці 1917 року сформував Гайдамацький кіш Слобідської України, разом з яким виступив проти більшовицької агресії. Як ніхто інший, він розумів: "У боротьбі виростає сила, розвивається свідомість, набирає животворної енергії національна воля, боротьба ставить на порядок денний питання про організацію національних сил, про сталеві, міцні форми цієї організації", – нагадав Віктор Ющенко.

Саме Симону Петлюрі, за словами Президента, довелося очолити Українську республіку й одночасно її військо у найкритичніший для молодої держави час. "В умовах одночасної війни з більшовиками і денікінцями Симон Петлюра взяв на себе історичну відповідальність за долю Батьківщини й зробив усе можливе, щоб відстояти українську незалежність", – сказав він.

Згодом Симон Петлюра очолив Державний центр УНР в екзилі й до останнього дня продовжував боротися за свободу України. "Петлюра, як ніхто інший, був небезпечний для комуністичної імперії. 25 травня 1926 року постріли більшовицького агента обірвали його життя", – нагадав Віктор Ющенко.

У своєму виступі Президент спростував стереотипи, які були сформовані щодо українського лідера і глибоко вкорінені у суспільну думку. "Чи не тому ім'я Петлюри й досі належно не вшановано в державі, за яку він віддав життя?" – поставив риторичне запитання Президент.

Закінчення на 2-й стор.

Івано-Франківська міська організація КУН провела науково-практичну конференцію "Причини глибокої економічної кризи в Україні і шляхи виходу з неї". Ініціатором її проведення і одним із організаторів був голова осередку й економічної референтури організації М.Бойчук.

КОНФЕРЕНЦІЯ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

Відкрив конференцію і привітав учасників голова міської організації Є.Щупак.

З доповідями виступили: директор Інституту трансформації суспільства, доктор економічних наук О.Соскін, доктор економічних наук Ірина Ткачук, доктор філософських наук Д.Дзвінчук, заслужений лікар України, головний лікар міської лікарні №1 Є.Романишин.

Також актуальними були виступи голови обласної організації Б.Боровича, членів міської організації, директора ВКО "Кварц" М.Бойчука і директора підприємства "Інструмент" С.Іванціва.

Оргкомітет

30 травня 2009 року у Києві відбулося засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

ПРИНЦИПОВІ РІШЕННЯ

КУН формує стратегію на президентські вибори та дисциплінує свої ряди

Вступним словом його відкрив Голова Конгресу Олексій Івченко. Характеризуючи суспільно-політичну ситуацію в Україні, він назвав її важкою і складною. Загрозу для політичного устрою України, її державності становлять переговори БЮТ та ПР про створення у Верховній Раді України широкої коаліції та підписання "Великого договору", який передбачає спільні дії БЮТ і Партії регіонів до 2024 року, в тому числі участь у парламентських виборах єдиним блоком, внесення змін до Конституції: обрання Президента в парламенті та пролонгація повноважень нинішньої Верховної Ради до 2014 року. Тобто ці політичні сили намагаються домовитися на найближчі роки узурпувати владу в Україні, зазначив Олексій Івченко.

Це неприйнятно для національно-патріотичних сил України. КУН буде працювати, щоб не допустити такої коаліції. Як головне завдання Конгресу, його осередків, членства партії Олексій Івченко назвав необхідність проводити роз'яснювальну роботу серед населення про наслідки та загрози такого "конституційного перевороту".

Голова Конгресу проаналізував об'єктивність термінів чергових президентських виборів та переконливо обґрунтував, що послідовність КУН у наступних виборах полягає в підтримці діючого Президента Віктора Ющенка за умови його остаточного рішення про участь у президентських виборах як проукраїнського кандидата, діяльність якого впродовж нинішньої президентської каденції і програмні засади якого найбільше відповідають програмним засадам Конгресу.

У ході обговорення члени Головного Проводу погодилися з оцінкою суспільно-політичної ситуації в країні, зробленою головою партії, та підтримали його пропозиції щодо позиції Конгресу на наступних президентських виборах.

На засіданні Головного Проводу заслухано інформацію голови секретаріату Конгресу, в.о. голови Тернопільської ОО КУН Степана Брацюня про стан справ у Тернопільській обласній організації Конгресу. Головний Провід затвердив рішення Президії Головного Проводу КУН від 20 березня 2009 року, розпорядження Голови Конгресу О.Івченка від 26 березня та рішення президії КУН від 12 травня. Головний Провід постановив скликати позачергову звітно-виборчу конференцію Тернопільської ОО КУН 14 червня ц.р.

На прикладі ситуації, що склалася в Хмельницькій обласній організації Конгресу у взаєминах з політичною партією ВО "Свобода", Головний Провід проаналізував взаємостосунки КУН з іншими національно-державницькими організаціями, напрямки та форми співпраці. З доповіддю по темі виступили: заступники Голови Конгресу Володимир Борейчук та Микола Пшевлоцький, до розмови також активно долучилися голова Івано-Франківської ОО КУН Богдан Борович, голова секретаріату Львівської ОО КУН Ігор Данилиха, голова Дніпропетровської ОО КУН Микола Хоменко, голова Закарпатської ОО КУН Петро Ференц, голова Севастопольської МО КУН Володимир Проценко та інші.

Головний Провід прийняв рішення: за деструктивні дії щодо КУН виключити з лав партії зі зняттям Посвяти голову секретаріату Хмельницької ОО КУН Олександра Симчишина. Заступника Голови Конгресу Володимира Борейчука призначено виконуючим обов'язки голови Хмельницької обласної організації та доручено підготувати проведення позачергової звітно-виборчої конференції.

Головний Провід також обговорив шляхи покращення матеріально-технічного забезпечення діяльності партійних осередків КУН, інші питання організаційно-політичної діяльності Конгресу.

Прес-служба КУН

ЗАЯВА

Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Останнім часом політична партія ВО "Свобода" чинить спроби, спрямовані на руйнацію національно-патріотичних організацій, в тому числі і Конгресу Українських Націоналістів.

Зокрема, 18 травня 2009 року на сайті політичної партії ВО "Свобода" з'явилася неправдива, провокативна інформація про те, що Хмельницька обласна організація КУН "ухвалила рішення про саморозпуск та про вступ до лав ВО "Свобода".

Проте, вже 19 травня повідомлення на сайті партії ВО "Свобода" було змінено на: "Політрада Хмельницького обласного осередку Конгресу Українських Націоналістів ухвалила рішення про вихід з КУНу та про вступ до лав Всеукраїнського об'єднання "Свобода".

У повідомлені ВО "Свобода" також було зазначено, що "17 травня на засіданні політради Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів було ухвалено рішення про конкретні об'єднавчі кроки. Члени політради вирішили вийти зі складу КУНу та вступити до лав ВО "Свобода" на обласному рівні, а також рекомендувати здійснити такий крок усім членам обласної організації".

Всі вищенаведені факти не відповідають дійсності, оскільки засідання Політради Хмельницької ОО КУН 17 травня не було і жодних рішень про розпуск та перехід до іншої партії не приймалося. Крім того, відповідно до Статуту Конгресу, політрада неповноважна розпустити обласну організацію КУН. Припинити діяльність Конгресу Українських Націоналістів повноважний лише Збір Конгресу.

Намагання зруйнувати осередки Конгресу активістами від партії "Свобода" мають місце в окремих областях України.

Конгрес Українських Націоналістів розцінює подібні дії політичної партії "Свобода", яка не сприймає будь-які кроки, спрямовані на консолідацію національно-державницьких сил, як такі, що шкодять становленню української незалежної держави та приходу до влади українських патріотів.

Виникає запитання, чи такі дії "Свободи" не є замовленими та профінансованими антиукраїнськими силами, які вже зруйнували Народний Рух України, Українську республіканську партію, Демократичну партію та інші патріотичні організації.

Конгрес Українських Націоналістів був створений за ініціативи Проводу ОУН, є ідеологічною партією, яка у своїй діяльності керується ідеологією українського націоналізму, стоїть на засадах побудови української національної держави та з часу свого заснування (18 жовтня 1992 р.) зберегла свою цілісність.

Дії "Свободи" спрямовані на розвал державницьких партій, особливо загрозливі напередодні президентських виборів. На відміну від ВО "Свобода", Конгрес Українських Націоналістів стоїть на засадах консолідації всіх національно-державницьких сил, підтримує дії Президента Віктора Ющенка і завжди віддає пріоритет державним інтересам над партійними.

Закликаємо керівництво ВО "Свобода" не вчиняти дій, спрямованих на послаблення національно-патріотичних організацій.

Слава Україні! Героям слава!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ЛЬВІВСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ОЧОЛИВ МИКОЛА ПШЕВЛОЦЬКИЙ

Львівську обласну організацію Конгресу Українських Націоналістів і надалі очолюватиме Микола Пшевлоцький.

24 травня у Львові відбулася звітно-виборча конференція Львівської обласної організації Конгресу, делегати якої висловили підтримку Миколі Пшевлоцькому. Вислухавши його звіт, однопартійці віддали 226 голосів з 229 присутніх на користь Миколи Пшевлоцького.

Під час партійної конференції був також узгоджений новий провід Львівського обласного осередку КУН та прийнято ряд заходів до виконання на найближчий період.

За словами Миколи Пшевлоцького, рішення конференції про обрання голови ЛОО КУН та проводу повинно бути затверджене Головним Проводом партії, і тільки тоді воно вступить у силу, адже саме таку процедуру диктує партійний статут.

ПСЕВДОНАЦІОНАЛІСТИ,

або Іудівські технології напередодні виборів

Прочитавши в місцевих газетах статті про те, що нібито Хмельницька ОО КУН "здалася в полон" партії "Свобода", була вкрай обурена.

Конгрес Українських Націоналістів має велику історію, є правонаступником Організації Українських Націоналістів, яка була створена у 1929 році Є.Коновальцем, а пізніше очолювана С.Бандерою. Політична партія КУН, організована Славою Стецько, в 1992 році була зареєстрована у незалежній Україні другою після Української Республіканської партії.

За цей час всі демократичні партії були розколоті, а багато штучно створених зникли через відсутність ідеологічної платформи. Були і залишаються охочі розколоти і знищити КУН, але він зберіг свою цілісність і структуру завдяки націоналістичній дисципліні в партії.

Деякі псевдонаціоналісти, котрі прийшли в партію чи то зробити кар'єру, чи свідомо зашкодити партії, намагалися зруйнувати її зсередини. І вчинок голови секретаріату Хмельницької ОО КУН О.Симчишина є тому підтвердженням. Адже людина, яка має вчений ступінь, не може не знати Статуту партії, де вказано, що подібні рішення можуть прийматися лише Збором Конгресу, який є найвищим керівним органом партії, а не політрадою обласної організації КУН в одній особі. Як стверджує голова Віньковецької районної організації КУН Юрій Гуменюк, Симчишин його настирливо "переконував" у прийнятті такого рішення, на що перший відповів йому відмовою.

Те "об'єднання націоналістів", про яке говорить п. Симчишин, можна назвати одним словом – зрада. І ця людина не усвідомлює того, що навічно вписала ганебні рядки в свою біографію. Таких людей, як правило, використовують, а потім викидають на смітник історії.

Славної пам'яті Слава Стецько назвала партію Конгресом саме для того, щоб всі націоналісти, якщо вони є такими, вливалися в нього, а не створювали інші партії.

Конгрес Українських Націоналістів проводить послідовну і виважену політику в інтересах держави і нації, а не лише в інтересах партії. Ми підтримуємо чинного Президента України, патріота Віктора Ющенка в його діях. Тому тим "націоналістичним силам" варто подумати, чи не нашкодять вони державі та нації, зігравши роль "вискочки" на виборах.

Український народ повинен оцінити дії політиків і різних політичних сил, а якщо цього не зробить народ, то обов'язково їх оцінить історія.

Будьмо мудрими, щоб не вчитися на своїх помилках.

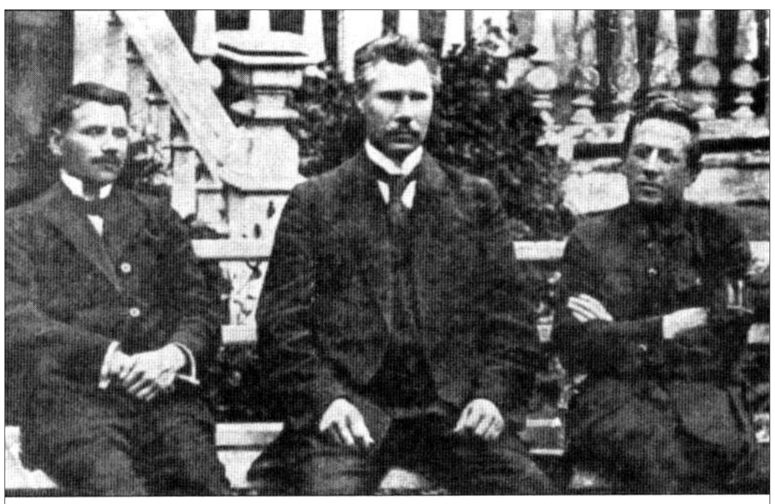
Ніна БЕНЮК,
член КУН з 1993 року

ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Він висловив переконання, що тепер "час жити своїм розумом. Час стати самими собою й навчитися поважати себе і свою власну історію, пам'ятати своїх власних героїв. Час поглянути на нашу історію рідним, чистим поглядом. Час оцінювати її з українських, а не нав'язаних ззовні позицій".

"З далі нинішнього часу бачимо, що Симон Петлюра був найбільш сильним, стійким та реально мислячим із лідерів Української революції", – зазначив Віктор Ющенко. На його переконання, головною причиною поразки була відсутність справжньої єдності національних політичних сил та їхніх лідерів у двадцяті роки XX століття, коли особисті амбіції брали гору над державними і загальнонаціональними інтересами.

Проте, констатував Президент, Симон Петлюра переміг: проголошення незалежності України в 1991 році – це його найбільша й остаточна перемога. "У цьому сенсі він наш сучасник, наш однодумець і наш соратник. Нам і сьогодні потрібні його дух, відданість українській меті, твердість, цілеспрямованість, його досвід і мудра порада", – сказав Віктор Ющенко.

Члени Директорії УНР А.Макаренко, Ф.Швець, С.Петлюра. Кам'янець-Подільський, 1919 р.

Він закликав відверто визнати – якщо не об'єднаємося нині, не наведемо лад в країні, то загроза національній державності може стати цілком реальною. "Україна – це нація. Україна – це держава. Україна дасть собі раду. І сама обере той шлях і той спосіб, як захистити свою безпеку і незалежність і як вибудувати рівні відносини навіть з набагато більшими партнерами", – наголосив Президент.

Він також закликав усім загрозам і викликам протиставити нашу національну єдність, усвідомлення державности як найвищої цінності, яка гарантує Україні стабільність, прогрес і достойне місце в європейській сім'ї народів. "Як Президент України роблю і робитиму все для консолідації української нації, української політичної еліти. Важливою і необхідною складовою цього процесу вважаю відновлення нашої історичної пам'яті. Цю роботу будемо продовжувати, який би спротив вона не викликала в українофобів усередині країни та поза її межами", – заявив Віктор Ющенко.

На його переконання, тільки тоді, коли такі постаті, як Симон Петлюра, будуть належно оцінені та пошановані, українське суспільство остаточно вилікується від постімперських болячок та почне по-справжньому поважати себе.

"Я прошу українську інтелігенцію, науковців, журналістів, представників влади робити все можливе, щоб повернути Україні її великі імена", – сказав Віктор Ющенко.

Президент звернувся до присутніх із закликом бути гідними своїх славетних попередників, шанувати їхні великі справи і побажав непохитної віри у майбутнє Соборної Української Держави.

http://www.president.gov.ua/news/13936.html

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Наприкінці квітня у статті "Про що домовляється з Путіним пані Тимошенко" (сайт агентства УНІАН) я писав, що одним з ключових завдань, яке ставить перед собою пані Тимошенко під час поїздки в Москву, – це домогтися від Путіна підтримки в примушуванні Януковича до коаліційної угоди між БЮТ і ПР та внесення змін у Конституцію щодо проведення виборів Президента України в парламенті. Тоді ж я висловлював упевненість, що з цього питання в Тимошенко з Путіним жодних розбіжностей не буде. Ослаблення системи президентської влади в Україні є важливим складником політики російського керівництва. Парламентська система організації влади створює значно більше можливостей для здійснення впливу на країну. В умовах становлення держави саме президент, обраний на загальнонаціональних виборах, забезпечує гарантію суверенітету й територіальної цілісності держави.

Борис КУШНІРУК

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ПОДІЛИТИ ВЛАДУ НА ДВОХ

домовляються Тимошенко з Януковичем під "дахом" Кремля

Можна вважати вже класичним приклад Білорусі, де саме президент Лукашенко, незважаючи на усі свої публічні заяви та обійми з кремлівськими можновладцями, робить усе, аби білоруська держава була самостійною та суверенною.

Об'єктивно, в умовах становлення державності, президент країни з великими повноваженнями не зацікавлений у залежності від будь-якого іноземного впливу. З одного боку, така президентська модель створює умови для формування авторитаризму й порушення демократичних прав і свобод громадян, з другого – президент стає кревно зацікавлений у збереженні незалежності країни.

Зрозуміло, що без сильного президента підкуп депутатів та створення хаосу в роботі парламенту й уряду стає справою значно легшою. В умовах відсутності політичної традиції та браку партійної структурованості політичної системи вся влада в країні переходить у руки купки політичних вождів, які готові без кінця гризтись між собою і продати все що завгодно заради отримання влади та власного збагачення. Недарма вітчизняні комуністи з Петром Симоненком на чолі, розуміючи неможливість виграти загальнонаціональні президентські вибори, так самовіддано домагаються ліквідації чи максимального послаблення інституту президента в Україні.

Вже протягом травня я неодноразово отримував з різних джерел інформацію про шалений тиск на Януковича з боку російського керівництва з метою примусити його укласти угоду з пані Тимошенко. Які погрози та аргументи висловлювалися з боку Росії на адресу Януковича й Ахметова, аби переконати їх піти на домовленість з Тимошенко, можна лише здогадуватись.

І ось, схоже, ці домовленості досягнуті. Принаймні всі політики й політичні експерти майже одноголосно стверджують: великій ПРіБЮТівській коаліції бути вже в найближчі дні. Щоправда, якщо врахувати особливості української політики й звичку політиків "кидати" одне одного, не можна бути переконаним, що коаліція таки відбудеться. Вона ж потрібна не лише під час голосування за зміни до Конституції протягом червня-липня, а ще й восени.

Як це вже неодноразово бувало, пані Тимошенко їде ва-банк, бо якщо восени більш як 300 депутатів не проголосують за внесення змін до Конституції, вона в президентських виборах участі може вже й не брати – і так підірваний економічною кризою рейтинг буде повністю знищений змовою з Партією регіонів.

З іншого боку, ця коаліція нічого гарного не віщує й керівництву ПР. Десятирічний досвід показує: після того, як пані Тимошенко з кимось укладає угоди, цей політик або така політична сила знищується. І прикладів таких, починаючи від Павла Лазаренка й закінчуючи Ющенком, більше ніж достатньо.

Але я не є фаном "регіоналів", тому їхнє невміння вчитися на власних помилках, пов'язаних зі спробами досягти стабільних домовленостей з пані Тимошенко, мене особливо не хвилює. Водночас бажання Тимошенко та Януковича внести зміни до Конституції, що передбачають обрання Президента країни цим складом парламенту й подовження терміну повноважень народних депутатів самим собі, викликають не просто обурення, а готовність захищати права громадян країни усіма можливими способами, передбаченими не тільки українською Конституцією, а й нормами міжнародного права.

Принципове заперечення викликає не так бажання внести зміни до Конституції, які передбачатимуть збільшення прав парламенту, у тому числі й пов'язані з виборами Президента держави народними депутатами – хоча і це є вкрай небезпечним для збереження суверенітету та цілісності України, – як намір надати право обирати Президента цьому складові ВР. Уже не кажу про плани подовження строків повноважень депутатам до 2014 року. Ось у цьому є очевидний факт спроби узурпації влади, бо народні депутати не можуть самим собі надати більше повноважень, ніж ті, з якими їх обрано в парламент. Депутати мають право на повноваження та строки здійснення їх, на які їм видав мандат український народ. У 83-й статті Конституції України вказано єдиний привід подовження строку повноважень народним депутатам – це оголошення указу Президента України про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або окремих її місцевостях. У разі закінчення строку повноважень Верховної Ради під час дії воєнного чи надзвичайного стану її повноваження продовжуються до дня першого засідання першої сесії Верховної Ради України, обраної після скасування воєнного чи надзвичайного стану. Крапка.

Якщо ж народні депутати зможуть самі собі збільшувати повноваження та подовжувати їх строки, тоді ключовий принцип української Конституції, який передбачає, що єдиним носієм влади є народ, втрачає будь-який сенс. Адже в такому разі народні депутати, щоб не напружувати громадян України всілякими виборами, можуть встановити, що чергові вибори до парламенту проводитимуться, скажімо, у 2020 чи 2030 році.

Доречно у зв'язку з цим згадати відверто ганебне порушення української Конституції під час внесення змін до неї наприкінці 2004 року, але й тоді збільшені повноваження парламенту вступали в дію з 2006 року – після обрання нового складу депутатського корпусу. Збільшені повноваження отримали депутати, обрані навесні 2006 року, тобто народ, обравши їх, дав їм нові розширені повноваження.

Тому, якщо вже народні обранці зберуться розширювати функції повноваження парламенту, то, прийнявши відповідні зміни до Конституції, вони мають негайно йти на нові вибори, і народ обере тих, хто від його імені матиме мандат на нові повноваження.

ВІЗІЇ НА МАЙБУТНЄ

ПЕСИМІСТИЧНИЙ ПРОГНОЗ АМЕРИКАНЦІВ

Проте дійсність може бути іншою, бо Україна – непрогнозована

Є очевидним, що пружина політичного життя в Україні, в міру наближення президентських виборів, на тлі економічної кризи, стискається все більше. Який буде результат – про це не знає ніхто. Водночас, не бракує прогнозів, іноді найнесподіваніших. Нещодавно довелося ознайомитися з одним із таких прогнозів. Здійснений він американською консалтинговою структурою Eurasia Group, яка спеціалізується на прогнозуванні й оцінці політичних ризиків.

Швидкість глобального економічного спаду, здається, сповільнюється, однак масштаби рецесії посилюють наявні в десятках країн політичні тертя, оскільки уряди зіткнулися з підвищеним ризиком переворотів. Сотні мільйонів людей у всьому світі тепер можуть з набагато вищою ймовірністю втратити робочі місця, домівки, заощадження, а також субсидії та послуги, які захищають їхню купівельну спроможність.

Світ увійшов до періоду, коли ризики становитимуть підвищену небезпеку для ринків. Найбільші з цих небезпек знаходяться в країнах, що розвиваються, у тих місцях, де середні класи є менш міцними, а наявні політичні інституції більш вразливими. Непевність в економіці загрожує перекинутися на політичне середовище.

Згідно з прогнозами американців, до числа десяти країн, де існують найбільші ризики, віднесено і Україну. До того ж, при врахуванні потенційної величини впливу на ринки та ймовірності того, що вони матимуть місце, наша країна посіла другу позицію в світі – після Пакистану, де існує велика загроза військового перевороту. Третю позицію за ступенем важливості посідає Росія, де прогнозується посилення тоталітарних тенденцій, а відтак – згортання навіть тих залишків демократії, які досі збереглися в цій країні.

Отже, за прогнозами американської консалтингової структури, у нас існує ризик, що економічна криза змусить Україну у пошуках фінансової допомоги повернутися до Росії і віддалитися від Європейського Союзу та інших західних інституцій. Згідно з цим сценарієм, політична конкуренція між Віктором Ющенком, Юлією Тимошенко і Віктором Януковичем призведе до невдач у виконанні умов, необхідних для отримання позики МВФ і затримки у виділенні подальших траншів цієї позики. Відтак, Тимошенко усвідомить, що її уряд буде нездатен допомогти в боротьбі з кризою компаніям і банкам або впоратися з тяжкими наслідками зростання безробіття й падіння заробітної плати. Коли громадські заворушення вихлюпнуться на вулицю, Тимошенко звернеться до Москви для отримання надзвичайних позик. Росія вимагатиме жорстких політичних та економічних поступок, які дадать Кремлю ще більші важелі в царині економіки та внутрішньої політики України. Це призведе до ще більшої залежності України від російського газового експорту.

Переговори Тимошенко з Москвою підживлюють негативну реакцію її прихильників у Західній Україні – регіоні, найбільш недовірливому до Москви. Президент Ющенко, відчувши можливість виграти пункти за її рахунок, замовить розслідування. Це розпочне новий раунд політичної боротьби. Збурення, які виникатимуть, відштовхнуть інвесторів, котрі ставитимуть питання про надійність українських ділових партнерів. Щоб задовольнити російські вимоги й негайно зайнятися кризою, уряд Тимошенко відвернеться від переговорів щодо угоди про вільну торгівлю з ЄС. Сприятливі для інвесторів реформи блокуватимуться, а перспективи всезагальної балканізації України по етнокультурній, релігійній та мовній лінії Захід–Південний Схід наростатимуть.

Таким песимістичним є прогноз американців. Однак дійсність може бути іншою. Адже Україна – непрогнозована.

(За повідомленнями ЗМІ)

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЗРОБИ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР

Не допустимо російського реваншу! Збережемо вільну Україну!

Запропонована стаття – застереження українцям від можливої загрози російського політичного реваншу, який хижим двоголовим орлом насувається на нашу країну. Наслідком його буде повна втрата незалежності. Подаю коротке порівняння політичних ситуацій, які складалися в Україні на початку 90-х років, в 2004 році та ситуації, яка складається нині, напередодні чергових президентських виборів.

Володимир МАНЬКО,
голова Голосіївської РО КУН
у м. Києві

Початок 90-х років. Після проголошення незалежності політична ситуація складна, але в цілому на користь України. Політична ініціатива на боці України. Українська радянська влада, що перейшла під жовто-блакитні прапори, робить впевнені кроки з розбудови держави та її інститутів. Україну визнає світ. Проголошено курс на євроатлантичну інтеграцію. Водночас, у стосунках з єльцинською Росією – угодовство. Президент Кравчук так і не спромігся на сильну позицію на перемовинах, що й призвело до нав'язаних угод про створення СНД, про нульовий варіант, про розташування ЧФ РФ, ядерне роззброєння тощо. Згодом угодовство з боку України виливається у тиск з боку Росії. Вже пізніше до політичного тиску додається й економічний. Стає зрозумілим – Росія не погоджується з незалежністю України. Стан абсолютної більшості суспільства – сподівання на краще, але мало хто знає, що реально для цього потрібно робити.

1994–2004 роки. Президент Кучма та його адміністрація створили олігархічний клан. Україна швидко перетворюється в так звану бананову республіку латиноамериканського типу. Курс України на євроатлантичну інтеграцію зупинено. Вводиться цензура. Підприємства під час приватизації розподіляються серед "своїх". Репутація українського президента в очах західного світу падає. Путінська Росія перехоплює політичну ініціативу. Пам'ятаєте ті численні зустрічі президентів "без краваток", під час яких крок за кроком здавались наші національні інтереси? Росія відкрито підтримує вигідного для себе кандидата в президенти блакитного кольору, тим самим безцеремонно втручаючись у внутрішні справи України. Але ми вистояли. Завдяки тому, що був у нас лідер. Був Майдан. Політична ініціатива знову перейшла до України. Стан більшої частини суспільства – піднесення.

2004–2009 роки. Президент Ющенко після перемоги проводить політику в інтересах держави. Усіма силами намагається відновити авторитет України та її курс на євроатлантичну інтеграцію. Але, оговтавшись від поразки, Росія швидко нарощує власну присутність в Україні. Це робиться вже не спонтанно, як раніше, а системно в усіх напрямках суспільного життя: політика, економіка, релігія, гуманітарна сфера. На це скеровується величезний ресурс. Російськими газорублями купуються українські політики та цілі партії. Створюється потужна проросійська "п'ята колона". Українські державні інститути заповнюються шпигунами ФСБ. Проводиться спланована кампанія з дискредитації України у Європі. Особливим цинізмом відзначаються так звані газові війни, які ініціюються самою ж Росією, а звинувачується у всьому Україна та особисто президент. Таким чином, перед черговими президентськими виборами в Україні Росія досягає тактичної мети – відвойовує політичну ініціативу. Стан більшої частини суспільства – розчарування та зневіра.

Порівнюючи ситуації, описані вище, хочу зазначити, що теперішня з них є найбільш небезпечною для нас. Росія змінила тактику власної гри на території України. До впливу лише ззовні, як це було раніше, додається дуже дієвий механізм впливу в середині України. Це почерк колишнього КДБ, коли таким чином СРСР завойовував собі прихильність світу. Росія спромоглася нав'язати багатьом українцям думку, що без неї Україна існувати не здатна. Це відчувається на побутовому рівні. Деякі друзі та знайомі, які раніше були прихильниками незалежності України, отруєні брехнею геббельського штибу з російських медіа, які за потужністю та кількістю в рази переважають наші, починають уже вагатися та схилятись на бік Росії. Мовляв, там порядок та росіяни ліпше живуть. А ми бідні, та ще й безлад в державі. Потрібно неабияких зусиль, щоб переконати їх в тому, що цей безлад якраз і є однією з складових кремлівського плану та реалізується через "п'яту колону". А з приводу рівня життя – вирушайте в Росію, тільки не в Москву, а в провінцію. Там і побачите їхне "заможне" життя. Тікатимете додому якнайшвидше.

Отже, доводиться вкотре констатувати, що двоголова Росія принципово не погодилася з фактом розпаду СРСР та існуванням вільної України. Більше того, кремлівська влада має план щодо України. Кінцева його мета – реванш шляхом цілковитого приєднання нас до Росії. Як мінімум, нам світить статус республіки у складі РФ. Як максимум, повернення до становища перед більшовицьким переворотом 1917 року, тобто розмивання кордонів та асиміляція. А що потім? Звернемось до історії. Що ставалося з українцями після кожного випадку втрати незалежності? Нав'язані ззовні братовбивчі війни, великі переселення, репресії, голодомори. Може, хочемо ще раз відчути ту московську "благодать"? Впевнений, що ні.

До президентських виборів лишається зовсім небагато. Останнім часом так складається, що кожні вибори – іспит українцям на їхню зрілість, усвідомлення того, хто вони. Цього разу буде так само. Спокус віддати голоси за проросійських кандидатів, що волають про банкрутство України та "братню допомогу", буде предостатньо. Вони вже йдуть на нас різними ешелонами, але єдиним антиукраїнським та антидержавним фронтом, створеним кремлівськими реваншистами.

Переглядаючи потенційних кандидатів, які будуть протистояти цій навалі, зупиняюсь на діючому Президентові Вікторові Ющенку. Обґрунтую чому. По-перше, в нього вже є неабиякий досвід управління державою та авторитет у світі. По-друге, за п'ять років свого першого президентського терміну він жодного разу не зрадив своїх переконань, не зрадив Україну. По-третє, навколо Ющенка вже формується зовсім інша команда, команда професіоналів, а не популістів-демагогів. По-четверте, перебуваючи на посаді другий, останній термін, Ющенко не буде відволікатися на рейтинг, а діятиме рішуче та наполегливо. Переобрання Ющенка буде адекватною українською відповіддю біло-червоно-блакитним реваншистам та їхнім поплічникам в Україні. Не допустимо російського реваншу! Збережемо вільну Україну!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПРЕЗИДЕНТЕ, Я З ВАМИ

Мирон КОВАЛЬ

Вдячний редакції за те, що розпочали друкувати правду (за Михайлом Шкільником) про гетьманування Павла Скоропадського. Таких скоропадських в нашій Державі з'являється все більше і більше, особливо на телевізійних ток-шоу, які виступають в ролі такого собі "Мойсея".

Хочу порушити надвичайно важливу тему.

Прикро і соромно сьогодні чути від українців, які зовсім безпідставно звинувачують в усіх гріхах і бідах нашого Українського Президента – Віктора Ющенка.

Ще недавно українці кричали йому "осанна", а сьогодні галасують – "розпни".

Я довго над тими звинуваченнями розумував – чи направду наш Президент у всьому винен?

Напередодні Великодня кожна Людина, кожен добрий християнин прагне очистити не тільки свою душу, а й тіло, своє помешкання, домівку, подвір'я, город, сад тощо. Після таких чисток, в багатьох випадках річних, утворюються купи побутового сміття, обрізані гілки та інший непотріб. І де той непотріб дівається? Де завгодно. Потайки один від одного, не боячись ні місцевої влади, ні Бога, – везуть тачками, автами, несуть в мішках в поле, в ліс, в річки, потічки, придорожні та прибережні смуги. Аби тільки подалі від свого подвір'я.

Мій сусід, який, до речі, сильно нарікає на президента, зносив весь непотріб на берег нашої чудової річки Стрв'яж. Я йому зробив зауваження, мовляв – здалеку вас, сусіде, не впізнав, думав, що то Ющенко засмічує берег нашої річки... Той, не зрозумівши мене, образився.

Ось, шановний читачу, наша свідомість, культура, патріотизм. На превеликий жаль, ще не вийшло з нас оте "совєтсько-комуністичне". Але найгірше те, що дорослі поганий приклад показують своїм дітям і внукам, не звітуючи перед Богом і собою, що власне в такий спосіб ми чинимо великий гріх, бо святу землю і воду не можна забруднювати, якщо хочемо бути здоровими і довго жити на землі.

То що, Президент в тому винен?

Йдемо далі. Сьогодні гостро стоїть питання захворюваності, тривалості життя та народжуваності. Ми сьогодні живемо в добу підроблених, неякісних, а в багатьох випадках шкідливих продуктових і промислових товарів та брехливої реклами. Дійшло навіть до того, що заради власного збагачення підробляють найсвятіше – ліки. А де мораль? То хто ж це робить? Адже ніхто з космосу не прилетів, щоб чинити таку шкоду людям, а по суті – злочин. На мою думку, якщо здійснюється такий злочин, то злочинців треба карати. А хто має карати? Є ж відповідні органи і служби, які безпосередньо повинні виявляти і судити таких злочинців.

Комуністи і Партія регіонів дорікають нашому Президентові, а часто звинувачують його в тому, що занадто він уваги приділяє "Голодоморам", "Крутам", "Биківні", "Бабиному Яру", одне слово, відродженню історичної справедливости та пам'яти. І що нейнебезпечніше – ця "бацила" від наших ворогів прищеплюється в наших серцях. Адже нашим ворогам не до вподоби, що народ був сліпий, а сьогодні прозріває. Чомусь екс-президенти Л.Кравчук та Л.Кучма цим не переймалися. Тому наш Президент робить все правильно, щоб ми знали – хто ми і чиїх батьків ми діти.

Мені читач може дорікнути, мовляв, що ти "верзеш", огляньcя навкруги, на кожному кроці безробіття, хабарництво, корупція, бандитизм, бюрократія, брехня тощо. А що виробляє наша Влада – законодавча, виконавча і судова? Я цілком погоджуюся з таким твердженням. Але це сталося не вчора, не рік тому, ні п'ять років тому. Це явище нас переслідувало ще за часів Брежнєва, Горбачова, Кравчука і Кучми. Якби силові структури захотіли навести порядок – вони б це зробили за два-три тижні. Але то треба захотіти.

Отже, чи Президент в тому винен, що його зрадили, а в усіх органах влади в переважній більшості – аморальні люди?

Я нашого Президента не обожнюю, бо нема на грішній землі святих. Властиво помилятися кожній людині, в тому числі і президентам. Але якщо ми крок за кроком будемо змінюватись в кращу сторону, тоді в нашій державі настане благо. І якби мені випала нагода порозмовляти з нашим Президентом, то я б йому сказав: Вікторе Андрійовичу, я – з Вами!

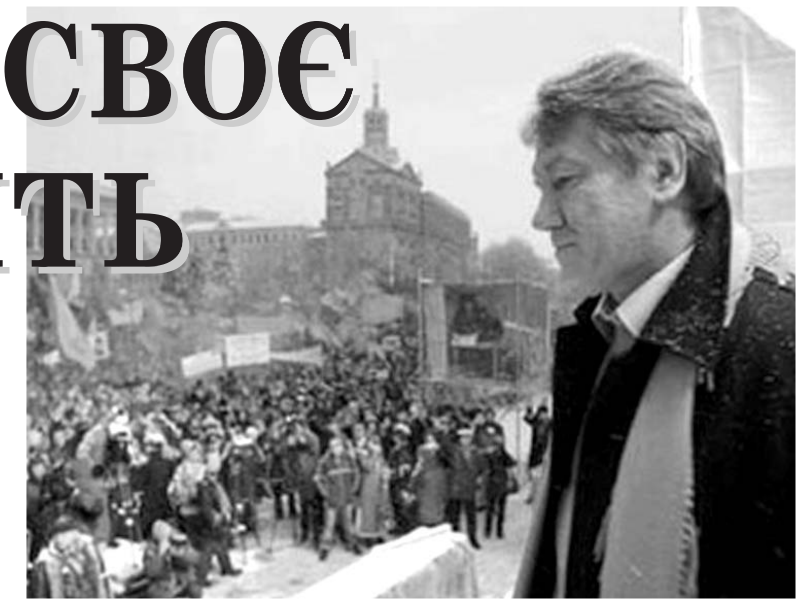
м.Хирів Львівської обл.

Про еліту в Україні сьогодні не говорить хіба що німий або вкрай ледачий. І я б не торкалася цієї банальної теми, якби вона з неймовірною швидкістю не перетворювалася на небезпечну. Але спочатку, мабуть, варто поставити запитання: а що, власне, являє собою еліта в Україні? Чи є вона тим добірним зерном, яке має дати найкращі сходи української нації на світовому полі? Переконана: те, що сьогодні називає "елітою" само себе і що називають нею ж створені й годовані ЗМІ, є імітацією, ерзацом, поганою підробкою, чужим організмом, який не має статі. Аморфне словосполучення "еліта України" зовсім не означає, що то еліта, а тим більше – українська. На українському екрані, на шпальтах газет, в інтернет-сайтах провідне місце займають не українські громадяни, які де-факто стають модераторами української політики. Їх і їхні програми "розкручують" задового до оприлюднення, їхній імідж робиться, може, навіть професійніше, ніж імідж певних політиків, їх наймають і їм платять немалі гроші, бо йдеться про суспільну думку, яку такі "модератори" хитро спрямовують у потрібне їм річище. Дивишся і вже не знаєш, вірити чи не вірити тому, за кого ще вчора ладен був іти в огонь і воду. Сучасні політтехнології на це й розраховані. То що ж, власне, маємо? Чий і який зразок? Про чию свободу і про чиє слово мовиться? Хто підноситься до рангу еліти?

Ольга БАБІЙ

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

НАМ СВОЄ РОБИТЬ

Після Помаранчевої революції була певна надія, що нація, нарешті, зробить крок до самоствердження. І це не могло не викликати шаленого переляку і протидії тих, хто звик століттями паразитувати на тілі України. Ще б пак! У державі Президент, який не соромиться свого рідуплемені, який бачить Україну християнською державою, схиляє голову перед її святинями, бачить її майбутнє і знає, яким шляхом її провадити.

Ба більше – добре розуміє, що цінності матеріальні є похідними від цінностей духовних, а тому в основу своєї політики ставить питання для нації визначальні – мову і пам'ять, які врешті-решт є складовими її самоідентифікації, головною запорукою поступу.

Думаю, у цьому Віктор Ющенко мав можливість переконатися, бо починав своє кар'єрне зростання як здібний фінансист та успішний прем'єр. Нагадаю, він був протеже Вадима Гетьмана. А цей знаменитий банкір, відомий не лише як фахівець, а й свідомий свого українства, створював фінансово-грошову систему незалежної держави і був убитий найманцями, яких так і не знайшли. Започатковану Гетьманом справу продовжив Ющенко. Його економічні реформи були успішними. Припинилися бартерновексельні операції, гривня отримала товарне покриття, зміцнилася фінансово-банківська система. Європа і світ побачили в Україні надійного партнера. А головне – почалася стабільна виплата зарплат і пенсій. Це так злякало тодішнього президента Л. Кучму, що Верховна Рада відправила у відставку автора і виконавця реформ – прем'єра Ющенка. Хочу наголосити – Верховна Рада, виборний законодавчий орган, який мав би вітати такі досягнення, не підтримав державного прагматизму уряду Віктора Ющенка.

Медведчук, сірий кардинал тодішнього президента, "не спав". Більшість проголосувала за відставку. Національно-демократичних сил виявилося надто мало. "Я йду, щоб повернутися",– сказав Ющенко, і він повернувся у велику політику, був обраний Президентом України з рейтингом, який і не снився багатьом претендентам на найвищий державний пост. Однак той Ющенко був уже не тільки прагматичним економістом, він став на чіткі національні позиції. Перші його кроки показали: національна ідея працюватиме. Поставлені завдання були дуже високими. Як і протидія їм.

Щоб країна не перейшла від "човників" зі смугастими торбами на "кравчучках" до впевненої в собі середньої кляси (а це реально міг зробити Президент, якого світ визнавав одним з найкращих економістів), у державні колеса було закладено навіть не палиці, а сталеві рейки. Вони називалися конституційною реформою. Постельмахував біля коліс Олександр Мороз з поплічниками після поїздки за інструкцією до Москви. Кремль вжив запобіжних заходів, розраховуючи не на одне десятиліття.

Кажуть, Ющенко міг не погодитись на реформу. Міг. Можливо, то його помилка. Але і розвиток подій міг бути далеко не мирним. Може, з доброго дива довкола Києва в лісах стояв "спецназ"? Не молодь з квіточками та помаранчами, а силовики, навчені на спецопераціях...

Ющенко погодився. Силового протистояння не допустив. Бо на Майдані йшлося не про концерти, квіти та полум'яні промови. Йшлося про державу, і Європа поглядала не лише із захопленням, а й з острахом. У телекартинках було одне, за завісами – інше. Не випадково Кваснєвський і Солана були в Києві, не випадково Помаранчеву революцію Путін сприйняв як власне фіаско. І ще: за реформу голосували народні депутати. Більшістю! Так би мовити – "народні обранці". Яка їхня частка у помилках? Та справжні призвідники завжди вміють сховати голову в пісок, чи то пак відгородитися за словесними викрутасами... Хто їх спитає?

Справжня еліта могла б...

Не раз доводиться бачити, як народні депутати, які морочили голову довірливому виборцеві патріотичними гаслами, клялись у любові до України, виявилися нездатними в ім'я України діяти.

За намір вирватися з-під російської кормиги Мазепу понад 300 літ проклинали московські церковники. Калнишевський осліп на Соловках. Грушевський помер від банальної операції з видалення фурункула, Бандері в обличчя вистрелили синильною кислотою. Чорновола, стверджують рухівці, добивали кастетом... Але це тільки окремі приклади. Бо насправді – несть їм числа.

Ті, кому Україна – кістка в горлі, зорієнтувалися швидко.

Національна ідея (а в ній насамперед самостійність та соборність, і, впевнена, політикам не варто витрачати час на формули інші, бо всі вони похідні від названої константи) зведена до рангу державної політики, є тим животворчим джерелом, яке здатне активізувати суспільну енергію, збудити і привести в рух приспані сили нації.

Чи не це стало причиною отруєння Ющенка? Ті, хто так зробив, певно і досі шкодують, що замало діоксину всипали. Він замахнувся на значно більше, ніж зламати бартерні схеми. Президент Ющенко поставив за мету необоротність процесу.

А необоротність може настати за умови пробудження національної пам'яті, викорінення почуття страху, яке породжує меншовартість. Страху в українську свідомість насіяно ой, як багато!

Нема родини, яка б не відчула його мертвотний дотик. Конаючі від голоду хліборобські села, певно, й досі волають до Господа. Ті, хто вцілів, за всяку ціну намагалися зберегти тепле дитяче дихання. Врятувати рід. Спасти життя. Думаю, ніхто, а тим більше пан Турчинов, не мав права дорікати їм. Але – дорікнув...

Позбутися страху можна, тільки глянувши у вічі правді. Реалії історії 1932–1933 років вжахнули світ і через 75 літ. Уряди і парламенти почали визнавати нечуваний злочин геноциду, здійснений проти української нації, яку винищували не тільки голодом. У 37-му не вистачало паперу для вироків та куль, щоб ці вироки виконати. Ще й досі не знаємо, де знайшли вічний спочинок знамениті українські письменники, актори, мистці, інженери, тобто інтелігенція, яку називають сіллю землі. Справжня українська еліта, тотальне знищення якої було сплановано і продумано. Сьогодні варто з усією скрупульозністю досліджувати не тільки вимерлі території, а й подивитися, коли і ким вони були заселені. Звідки взялося на споконвічних українських чорноземах "русскоязичное население"?

Чи випадково прем'єр-міністр Юлія Тимошенко призначила головою Державного комітету архівів України комуністку Ольгу Гінзбург? Не все ще знищили і сховали? Але правду не можна ані знищити, ані сховати. Ані, тим більше, торгувати нею за примарні політичні дивіденди.

Закінчення в наступному числі.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й приблуди,
І орди завойовників-заброд!
Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде –
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Василь Симоненко.

ПРОЗРІЙТЕ, СЛІПІ

НЕ ВІРТЕ ЗАПРОДАНЦЯМ І ХОЛУЯМ МОСКВИ

У березні 2006 року в бюлетені "Время Евразии" було опубліковано інтерв'ю з російським олігархом, власником компанії "Русский алюминий" Олегом Дерипаскою, який пояснює поведінку теперішніх керівників українського уряду та роботи "п'ятої колони".

"Ми, конечно, финансируем Януковича... А с Тимошенко договорились. И мы приняли решение – экспорт в республику (Украину) общечеловеческих ценностей", "свободы слова", "свободы общественных объединений" ну и так далее... Все балаболки, типа Савика Шустера, Серёжи Доренко – все там. И так будет до тех пор, пока наши интересы не достигнут эффективного управления государством Украина, а интересы наши там очень велики. Ющенко немного заблудился. Мы покажем его ошибки... в российско-украинской газовой войне (?!). ...Придет время – все интересные фабрики, весь транспорт Украины будет наш".

Час засвідчив, що уряд Тимошенко (як і Януковича) не працював і не працює на розвиток економіки: криза в металургії, будівництві, численні аварії на шахтах свідчать про те, що в модернізацію заводів, шахт не вкладаються кошти. А контроль за цим – прямий обов'язок уряду.

Ринки заповнені чужим товаром. А де ж наша текстильна промисловість?

В Україні процвітає торгівля за рахунок контрабанди та неконтрольованих коридорів на кордоні, проте Тимошенко та Верховну Раду це не обходить.

Сільським господарством уряд також не цікавиться.

Та зрештою, трохи не так. Депутати від БЮТ (через підставних осіб та підставні організації) у селян забрали тисячі гектарів землі. У Верховній Раді досі блокується блоком БЮТ і комуністами закон про землю. Проте тіньовий ринок землі працює на повну потужність.

А пані прем'єр корчить гарну міну, чарівно усміхаючись, розказує, що в Україні все добре і було б ще краще, тільки поганий Ющенко не дає їй працювати і його негайно, за вказівкою Москви, треба міняти.

Аналізуючи дії уряду України під керівництвом Ю.Тимошенко, її загравання з кремлем, стан економіки України, космічний ріст цін, зубожіння українського народу, збільшення багатіїв неукраїнської національності, незабезпечення коштами армії, Внутрішніх військ, культури, медицини, освіти, задумуєшся над тим, що буде з Українською державою, за волю і долю якої поклали голови сотні тисяч молодих українців, якщо ця хитра, підступна пані стане президентом України??!

Президент України Віктор Ющенко не влаштовує Москву. Достойно виконуючи свої обов'язки, Президент Ющенко відкрив для Європи та цілого світу те, що в Європі є Українська держава, а не губернія Москви. Прийнявши закон про імпічмент (зраду) Президента України, депутати Верховної Ради: комуністи, регіонали, бютівці прирівняли діючого Президента Ющенка до гетьмана І.Мазепи, якого Москва вважає зрадником.

Українцям західної і східної України треба об'єднатися і стати на захист Президента України В. Ющенка. Нам з Вами нема чого ділити. У нас з Вами Українська держава, єдина Батьківщина з багатовіковою історією. І як ми зуміємо її зберегти, так нас прийматиме світ. І оцінять онуки та правнуки.

Незабаром – президентські вибори. Пам'ятаймо, що Президентом України має бути тільки українець з діда-прадіда.

Стефанія КОСТЮК,
учасник бойових дій, інвалід війни,
м. Івано-Франківськ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ ЧИ БЕЗБАТЧЕНКИ?

Основна проблема населення країни

У березні цього року на вул. Банковій в будинку Спілки письменників України зібралися зацікавлені кияни на бесіду стосовно політичної ситуації в Україні. Вів зібрання письменник Плачинда С. П.

Атмосфера була дещо знервованою, автори книжечок-брошур наполягали на певних своїх тезах, збуджено допитували промовців, сперечалися і т.ін.

Коли ж мова зайшла про необхідність повернення в паспорт графи про національність громадянина України, виявилося, що навіть високоосвічені, начебто українськи зорієнтовані люди мають якусь приховану тривогу стосовно цього питання. Одна співробітниця якогось інституту вишуканою літературною українською мовою відверто запитала: "Мама і тато мої не українці, але я з дитинства виховувалася в українському середовищі і почуваюся українкою, то що – мені не дозволять записатися в паспорті українкою?" Чомусь ніхто з присутніх не дав належної відповіді заклопотаній жінці. Тож звернімося до історії цього питання.

Микола БІЛИЙ,
політолог

Коли українці на початку ХХ ст. знову розпочали відроджувати свою самостійну державу, М.Грушевський дав вичерпну відповідь з цього приводу: "Іменем Українців від часів Шевченка означалися люди, які хотіли волі для України і для всього українського народу... Хто може бути Українцем і кого українці приймуть у свої ряди як свого товариша?

Передусім, розуміється, всі ті, хто зроду Українець, родився і виріс з українською мовою на устах і хоче тепер іти спільно з своїм народом з усіми свідомими синами українського народу, які хочуть працювати для його добра, боротися за його свободу і кращу долю.

Але не тільки хто природжений Українець, а також і всякий той, хто щиро хоче бути з Українцями і почуває себе їх однодумцем і товаришем, членом українського народу, бажає працювати для його добра. Якого б не був він роду, віри чи звання – се не важно. Його воля і свідомість рішає діло".

У міжнародній "Конвенції про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин", прийнятій в Москві 21.10.94 р. за участю України, чітко визначено (подаю мовою оригіналу):

Статья 1

Для целей настоящей Конвенции под лицами, принадлежащими к национальным меньшинствам, понимаются лица, постоянно проживающие на территории одной Договаривающейся Стороны и имеющие ее гражданство, которые по своему этническому происхождению, языку, культуре, религии или традициям отличаются от <u>основного населения</u> данной Договаривающейся Стороны (підкреслення моє, – **М.Б.**).

Статья 2

Договаривающиеся Стороны подтверждают, что принадлежность к национальному меньшинству является вопросом индивидуального выбора заинтересованного лица, и гарантируют, что такой выбор не повлечет за собой каких бы то ни было неблагоприятных последствий для упомянутого лица (але так може бути за умови, сформульованої нижче в Конвенції, стаття 3 п.3, – **М.Б.**).

Статья 3 п3

Договаривающиеся Стороны подтверждают, что уважение прав лиц, принадлежащих к национальным меньшинствам, подразумевает выполнение этими лицами своих обязанностей <u>по отношению к государству, на территории которого они проживают</u> (підкреслення моє, – **М.Б.**).

Подані вище положення Конвенції чітко визначають дві різні складові в громадянстві України:

1. Українці (українська нація) – основне населення України. Воно визначає назву держави, утвореної ним на основі права нації на самовизначення, земля в кордонах визнаної світом України є етнічною землею української нації. Для українців ця земля є своєю рідною, а країна (держава) є Вітчизною.

2. Національні меншини складаються із громадян, що не ідентифікують себе українцями, опинилися на українській етнічній землі (самі або ще їхні предки) в силу різних обставин. Для них Україна за визначенням Конвенції <u>є державою, на території якої вони проживають</u> (підкреслення моє, – **М.Б.**).

Статья 4.п.1

Каждая из Договаривающихся Сторон признает за лицами, принадлежащими к национальным меньшинствам, право индивидуально или совместно с членами своей группы беспрепятственно выражать, сохранять и развивать свою этническую, языковую, культурную или религиозную самобытность.

Статья 5.п2

Каждая из Договаривающихся Сторон признает за лицами, принадлежащими к национальным меньшинствам, право создавать в соответствии с национальным законодательством различные организации (ассоциации, землячества и.т.п.) просветительского, культурного и религиозного характера в целях сохранения и развития этнической, языковой, культурной и религиозной самобытности..."

Статті 4 і 5, як бачимо, чітко окреслюють форми і рамки діяльності представників нацменшин плеканням збереження і розвитку етнічної, мовної, культурної і релігійної самобутності, але не передбачають права на політичну боротьбу за, скажімо, надання статусу державної (офіційної) мові будь-якої нацменшини чи якоїсь її автономії, як державно-правової форми вирішення національного питання, в унітарній національній державі, на території якої проживає нацменшина, а тому така боротьба має кваліфікуватися як антидержавна діяльність і тягти за собою сувору кримінальну відповідальність.

Загалом, необхідно ствердити, що невиконання Україною своїх міжнародних зобов'язань по названій Конвенції (неприведення норм Конституції у відповідність нормам (визначенням, категоріям) Конвенції, що є грубим порушенням статті 9 Конституції) створює загрозу українській національній безпеці й існуванню Української держави.

Чому знову і знову повертаюсь до питань співвідношення Конвенції і нашої Конституції (опублікував більше 10 статей і підготував на замовлення депутата ВР України Проект закону "Про внесення змін до Конституції України в частині узгодження її з нормами міжнародного права стосовно основного населення і національних меншин України")?

Тому, що безлад і анархія в системі влади в Україні породжені перемогою космополітичних і ворожих нам антиукраїнських сил при відпрацюванні і прийнятті Конституції. Протиприродно було проігноровано (бо це було на руку антиукраїнським силам, а українські сили у ВР зразка 1996 р. були в меншості) науково обгрунтованими і існуючими поза волею людей аспектами перехідного періоду в процесі переходу нації від підневільного стану до формування самостійної національної держави. Ми отримали Конституцію з заголовками про українську національну унітарну державу (на основі принципу права нації на самовизначення), але з космополітичним змістом (через ігнорування необхідности перехідного періоду з природними правовими пріоритетами державотворчої нації (основного населення країни) над правами нацменшин, визначеними міжнародними правовими документами, до яких долучилася Україна і прийняла їх за частину національного законодавства, нормам якого має бути підпорядкована Конституція).

Конвенція, про яку йдеться в цій публікації, в ієрархії українського національного законодавства стоїть вище Конституції і цілком забезпечує реалізацію завдань перехідного періоду та захисту інтересів державотворчої нації після завершення перехідного періоду (після упокорення антидержавних сил в Україні).

На тлі викладеного вище виникають запитання:

– чому представникам української нації (основному населенню України), які відроджують на своїй етнічній землі свою національну державу, відмовлено в ідентифікації себе українцями в паспорті (відсутня графа про національність)?;

– як тлумачити категорію "національне законодавство" в Україні (Ст.5п.2 Конвенції) спільно з правом української нації на самовизначення, якщо у законодавчому органі (ВР) більшість депутатів не є українцями, бо місця там купуються здебільшого гешефтмахерами, котрі пограбували національні багатства країни і є байдужими до долі нації, адже "партійні комітети стали "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного гешефтмахерства. Внаслідок – найкращі, здібні, творчі елементи суспільства з відразою відвертаються від політики (так за теоретиком українського державотворення М.Сціборським, і так спостерігаємо в сьогоденних реаліях в Україні), а скалічене в імперії за доби підневільного стану українське населення, з витравленими у значної маси національно-державницькими інстинктами (не говорячи вже про національно-державницьку ідейність), і тепер пущене на жебри грабіжниками, по рабськи продає свої голоси гешефтмахерам за кілограм цукру, гречки чи пляшку горілки, якщо навіть селянину лише зі шкільною освітою зрозуміло, що така ситуація не мислиться в Конвенції (бо то вже антидержавний переворот!).

Кому вигідні такі й інші нісенітниці в правовому полі України?!

Маємо реформувати Конституцію, перетворивши її в інструмент розбудови Української держави, замість інструмента творення безладу, інструмента досягнення антиукраїнськими силами зневіри українського народу в здатності національної еліти розбудувати таку державу. Законодавча ініціатива в цьому питанні конституційно закріплена за Президентом – Гарантом української державності. І таку ініціативу неприпустимо відкладати на майбутнє, бо у відкладанні є смертельна небезпека для Української держави.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ – УКРАЇНЦЯМ!

Г. КОВАЛЬЧУК,
голова секретаріату
Кіровоградської ОО КУН

Журнал "Фокус" представив сотню найбагатших українських (?) бізнесменів – доларових мільярдерів і мільйонерів. Давайте придивимось до цих "українських" олігархів: Р.Ахметов, В.Пінчук, І.Коломойський, Г.Боголюбов, К.Живаго, Д.Фірташ, С.Шифрін, О.Ярославський, В.Новіковський – це мільярдери. А ось мільйонери: Іванов, Лунін, Охлопков, Толмачов, Васильєв, Байсаров, Нусенкіс, Байбаков, Димінський, Галієв, Сігал і т.д.

Я немаю зла до жодного народу. Я поважаю всі етнічні меншини, які живуть в Україні, люблять її, як свою Батьківщину, поважають її звичаї, обряди і розбудовують її. Це і є українці, тільки іншого етнічного походження. Ось у чому глибокий зміст заклику: "Україна – українцям!" Факт залишається фактом: більшість "українських" олігархів не є представниками корінної нації, і гріх їхній в тому, що вони не люблять Україну, її народу. Вони люблять себе в Україні, і жадобі їхній немає меж.

"В своїй хаті своя правда, і сила, і воля", – вчив нас Тарас, але коли "хата" не українська, то немає в ній правди і сили. А після приватизації земля опиниться в руках "фельдманів, шульманів" і інших хижаків. Українець стане вічним наймитом на "нашій не своїй землі" (Т.Шевченко).

Храмом нечестивого став парламент незалежної України, де, витіснивши націонал-патріотів, вигідно всілися любителі чинів, наживи, корупції та імперські посіпаки – комуністи. Україною і досі керують запроданці і спадкоємці окупантів.

Пора перестати жити за чужими правилами. Потрібна зміна формату влади: Верховну Раду України, як пережиток минулого, необхідно замінити на Національну Раду України, куди повинні увійти пропорційно представники нації нашої Держави. Нова влада, насамперед, повинна бути світоглядною владою, а вже потім законодавчою, виконавчою, судовою.

До ідеї консерватизму, тобто збереження національних цінностей, все більше схиляються країни Європи, світу. Нам треба брати приклад з країн Балтії: знищити всі чужинські пам'ятники й назвати вулиці і міста на честь патріотів України, не допускати до влади манкуртів, які не володіють державною мовою, не є патріотами України. Ми всі мусимо стати національними патріотами України незалежно від етнічної приналежності. В українців ніколи не було фобії щодо інших націй.

Пора бити у вічовий дзвін. Насамперед, потрібно відверто назвати наші помилки. У нас немає реалії Української Держави і викристалізуваної реальної української ідеї. Треба рішуче переламати інформаційну агресію, припинити руйнівну, провокаційну роботу "п'ятої колони". На політичну арену потрібно виходити новим політикам, незабрудненим бацилами совковості.

Якщо обмежимо руйнівницьку дію кланів, зробимо для простих українців достойний прожитковий мінімум, тоді всі етнічні групи стануть патріотичними. Будуймо Україну для українців.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

Історична записка з приводу анафеми на гетьмана Івана Мазепу

Митрополит ДИМИТРІЙ (РУДЮК)

З приводу панахиди у св. Софії, яку ми хотіли зробити урочистим і офіційним святом, заявив гетьман, що він особисто міг би брати участь у такій панахиді тільки коли б на ній було присутнє все вище духовенство.

Маю враження, що українські кола трохи запізно надумалися робити це свято. Під час розмови показував мені гетьман книжку, яка розгорнута лежала в нього на столі. Була це "Історія України" М.Грушевського, яку вже хтось встиг підсунути йому, і в якій, як відомо, знаходимо негативне ставлення до Мазепи...

Що я міг відповісти на такий аргумент?! Сказав лише, що, за моїм найглибшим переконанням, Грушевський є політичним москвофілом. Гетьман лише розсміявся на це:

– Ну, коли у Вас Грушевський москвофіл...

І як могло б бути інакше, коли "батько Грушевський", з усіма його поглядами і з його захопленням Росією, був божищем і прапором усього демократичного українського табору?

З цього приводу пригадався мені другий мазепинський інцидент, здається, 9 літ тому, на студентським з'їзді у Львові. Тоді були якраз двохсотлітні роковини Полтави, отже, Юліан Бачинський (автор книги "Україна ірредента") і я хотіли запропонувати прийняти на з'їзді ухвалу протиросійського, самостійницького характеру. Та з того нічого не вийшло, бо соціалісти не могли допустити до подібного "шовіністичного виступу", який скомпрометував би їхню соціалістичну правовірність в очах російських "дорогих товаришів" у Марксі. "Не так тії вороги"... – Ну, де є ті українці? Ну, дайте їх мені! Таких, як мені треба, з якими я міг би говорити і працювати! Де вони є?!

Наша мазепинська маніфестація вдалася добре. В соборі і на майдані Софіївськім була маса народу. Панахиду – першу, і мабуть, по проголошенні анатеми – служили кілька священиків з єпископом Назаром. Потім був похід. Кабінет скомпрометувався, як і вище духовенство, своєю відсутністю і забороною міністрам брати участь у панахиді. Був я в той день у Дорошенка. Він оповідав, як він боронив справу панахиди на Раді Міністрів. Але до св. Софії на панахиду не пішов, зв'язаний, як каже, ухвалою Ради. Пригадалися мені слова гетьмана про свого нового міністра закордонних справ.[...]

Мій виступ про Мазепу і мазепинство в Клубі вдався".

Досить дратівливою була справа з анафемою на Івана Мазепу у Православній Церкві в Польщі, великий відсоток якої складали православні українці. Синод цієї Церкви 17 лютого 1933 року постановив, що він "дозволяє і благословляє молитися по церквах за спокій душі бл. п. гетьмана Івана Мазепи". Цю постанову підписав митрополит Діонисій Валединський і весь єпископат цієї Церкви.

Очільники Української Православної Церкви в діаспорі завжди молилися за гетьмана Івана Мазепу. Особисту думку висловлював найбільший співець трудів і подвигів українського гетьмана Івана Мазепи митрополит Іларіон Огієнко: "Я завжди публічно молюся за душу гетьмана Мазепи". У посланні собору єпископів святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді від 6 липня 1959 року сказано: "анатему, кинуту року 1708-го на гетьмана Івана Мазепу, вважаємо недійсною та неіснуючою, а самого гетьмана Івана Мазепу визнаємо за одного з найбільших церковно-державних мужів. І тому благословляємо всьому нашому духовенству та всім нашим вірним молитися за блаженної пам'яті гетьмана Івана Мазепу, як вірного й благочестивого сина Української Православної Церкви". Це послання підписав "смиренний Іларіон, митрополит Вінніпегу і всієї Канади".

Після поразки Української Революції колесо історії знову повернуло назад. Назад повернулися й петровські оцінки гетьмана Івана Мазепи. Комуно-більшовицька влада не могла терпіти того свобідного духу, заряду енергії, який несла через більш як дві сотні літ постать Івана Мазепи. Зашморг, накинутий на вільне українське селянство колективізацією і голодом 1932-33 років, не придушив пам'ять про Івана Мазепу в душі народу. Виявом національної ідентичності українського селянства в роки колективізації стали листівки, які час від часу змушено було вилучати ГПУ. "Мазепа славний був гетьман, з царем він не мирився і під Полтавою бився за вільну Україну. Хотів він бачити її вільною. І тепер ми йдемо в блоці з ним..." – наголошувалося в листівці, яку вилучило ГПУ 19 березня 1930 року у с. Шуляки Жашківського району на Уманщині. Але в радянській літературі можна було зустріти такі категоричні вислови представників соцреалізму: фашистська трилогія Богдана Лепкого "Мазепа", "Богдан Лепкий – виразник фашистської ідеології" і т.ін.

Неодноразово Українська Православна Церква Київського Патріархату заявляла про скасування анафеми на гетьмана Івана Мазепу.

До сьогодні в Україні звучать петровсько-анафемні оцінки життя і діяльності Івана Мазепи. Вони не перестають "вопіть во всеуслишаніє" про анафему на гетьмана Івана Мазепу, забуваючи про те, що той, хто проклинає і не має любові, не може називатися християнином. Що ж до оцінок з боку сьогоднішньої Росії, то вони також є неоднозначними. Так 2007 року у відомій московській серії ЖЗЛ вийшла книга Тетяни Таїрової-Яковлевої "Мазепа". Цікавим є погляд сучасної російської дослідниці на анафему Іванові Мазепі: "Церковная анафема – явление невиданное в истории Украины – была на самом деле совершена вразрез с канонами православия. Никакого преступления против церкви или религии Мазепа, разумеется, не совершал. Тем не менее традиция этой анафемы свято соблюдалась Православной церковью в Российской империи вплоть до 1917 года. Помните, как у Пушкина: "Раз в год анафемой доныне, грозя, гремит о нем собор". И хотя теперь уже в соборах ничего не провозглашают, московский патриархат до сих пор не решил вопрос со снятием анафемы или признанием ее неправомочной".

Дуже цікавою видається оцінка всіх тих подій, що вирували навколо постаті Мазепи, яка належить Миколі Костомарову. Відомо, що у своїй праці він не дуже позитивно характеризував гетьмана, але зробив і такий висновок: "Наступна історія показала, що російська влада ще менше, ніж російські історики, оцінила в цій справі здоровий глузд малоросійського народу та послугу, що її він надав Російській державі... Зрада Мазепи залишила надовго, якщо не назавжди, підозру російської влади на малоросійську народність. В усе майбутнє царювання Петра щодо Малоросії спостерігалась обережність, яка переходила неодноразово у насильство. Наступник Мазепи, Скоропадський, був до того обмежений недовірою верховної влади, що мусив терпіти порушення своїх прав, наданих йому законом".

Сьогодні все частіше лунають "застереження" до нас, українців, з боку владного російського олімпу, про якесь "новое на украинский манер" переосмислення та інтерпретацію історії. Вони мають на увазі, і це – беззаперечний факт, сучасну оцінку українськими істориками гетьмана Івана Мазепи. Тут ми мусимо сказати: "Москві й досі не вдалося – байдуже, білій чи червоній – подолати Мазепу як ідейного речника українства? Ні, не вдалося. Не знищити, не здолати! Перефразовуючи слова Михайла Грушевського, смерть перелетіла над українською нацією – і вона не тільки пережила 250 літ Полтавської московської перемоги, але навіть відродилась і стоїть далеко сильнішою ідейно супроти свого московського противника, ніж за часів Петра І. Саме тому Москва й досі, з непослабним завзяттям і невгамовною ненавистю, веде боротьбу проти ймення і символу Мазепи – боротьбу, якої вона ніколи виграти не може". Ці слова сказав історик, професор Олександр Оглоблин з приводу 250-ї річниці Полтавської катастрофи. Ці слова актуальні й дотепер. Саме тому так шалено й завзято в Україні ненависницькі сили ведуть боротьбу проти гетьмана Івана Мазепи. Проти його імені, проти встановлення пам'ятника, проти назви вулиці. Але цієї боротьби їм ніколи вже не виграти. Бо ми не тільки стаємо ідейно сильнішими, ми маємо свою незалежну державу. Таку, якою її хотів бачити нескорений Мазепа та його прихильники.

Промова гетьмана Івана Мазепи, яку він виголосив до найближчої, втаємниченої старшини перед укладанням шведсько-українського союзу проти Московії, дає правдивий ключ до належного розуміння цієї невгасаючої ненависті з боку Москви до великого гетьмана. У цій промові на той час фізично ослаблений гетьман говорив так: "Я кличу всемогутнього Бога у свідки і зарисягаюся, що не заради високих почестей, не задля багатства або яких інших цілей, а для вас усіх, що є під моєю владою, задля жінок і дітей наших, для добра матері нашої, бідної України, для користи всього народу українського, для піднесення його прав і вольностей хочу я за допомогою Бога так чинити, щоб ви з жінками вашими і Отчизна не загинули ні під москалями, ні під шведами".

Значення постаті гетьмана Івана Мазепи для сучасного державного будівництва в Україні є надзвичайно великим. Передусім Мазепа був державником і дуже добре розумів проблему єдності українського народу. Чи не є лейтмотивом для сьогодення його слова:

Всі покою щиро прагнуть,
А не в єден гуж (всі) тягнуть,
Той направо, той наліво,
А все браття тото диво?..

Закінчення.
Початок у числах 14–20.

ДУМИ МОЇ, ДУМИ...

"Коли ж ви гризете і заїдаєте один одного, то глядіть, щоб не було пожерті один від одного".
Павло: До галатян, 5,15

"Населення (народ) без культу предків легко втягнути до возу чужих ідеологій".
Д.Донцов.

"І що ми за народ такий..." – бідкається український письменник майже в кожній радіопередачі "20 хвилин з Володимиром Яворівським". І справді, скільки разів можна отримувати гулі, наступаючи на одні і ті ж самі граблі! А ми все наступаємо і наступаємо. І так з часів Володимира Хрестителя і досьогодні.

Один мудрий сказав: "Армія, в якій кожний солдат зве себе генералом, не має ні генералів, ні солдатів. У тій родині, в якій кожний вважає себе головою родини, голови родини немає – є безладдям створене родинне нещастя".

Картина зі "спектаклю" сьогодення:
Дійові особи:
Батько – (президент, глава держави);
Мати – (прем'єр-міністр);
Діти – народ;
Сатана – (Нестор, Симон, Грак, Наталя, Інна, Холод і інші);

Остання дія
Хата (Україна), кімната зі знаменами

Батько: Здається, газовий договір з Росією чимось нагадує пакт Ріббентропа-Молотова, і прикро, що він ставить в ідіотське положення економіку України і під сумнів її суверенітет.
Мати: Ти, чоловіче, глупотою займаєшся.
Батько: Як...?
Німа сцена
Гаситься світло
Сатана *(в темряві)*: Ги-ги! Є пожива!!!

Мати розхристана вибігає на подвір'я, звертається до дітей, які граються в піску:
– У вашого батька дах поїхав! Він там таке меле...
Діти розгублено дивляться на маму, з рук випадають лопатки, молоточки, паровозик наскочив на автобус.
валиться ХАТКА

Закривається завіса.
Чується сміх: Ги-ги-ги! Готуймо літак, щоб відправити Їхнього Батька на край світу! Бачите, що в його сім'ї твориться!?

А були ж часи, коли сивочолі волхви, звертаючись до малолітнього князя Святослава, говорили: "Ти – наш тато-захисник рідної Землі і Віри!!" І ця любов до рідної Землі і рідної Віри творила чудеса. Святослав перемагав все і вся, аж доки не підстерегла зрада, яка виповзла із рідної оселі.

Мудрість сім'ї в тому: якщо батько і має які-небудь вади (ідеальних людей не буває), то в сім'ї ніхто не повинен на цьому акцентувати увагу і виносити сміття з хати. Діти боготворять Батьків і вірять їм.

Приклад: Перед очима спливає картина: євреї (розкидані по всьому світу) обняли величезний сувій – Тору (П'ятикнижжя Мойсея). Що в тім "П'ятикнижжі" на кожному кроці зради, розпуста, вбивства, ненависть до гоїв – не має значення. Це – їхня рідна Віра. І вона, ця Віра, берегла і береже євреїв на всіх дорогах історії. В цьому їхня мудрість.

Ісус Христос знав, що між його апостолами почнеться сварка і роз'єднання, коли в них не буде авторитету: "Учень не старший від учителя свого" (Матвій, 10,24).

Авторитет Віри, Бога, особи – велика Сила. Він виникає на основі возвеличення (хваління) не себе, а свого ведучого однодумця.

Приклад: Коли Ленін помирав, Сталін не став ширити злі чутки, що Ленін сякий-такий розпусник, сифілітик. Ні. Сталін – старанний семінарист, який вдумливо вивчив настанови апостола Павла, ідучи до влади, започаткував культ Леніна і проголосив над його труною клятву. І доки на прапорі був один Ленін, тиранська держава міцніла. Як тільки на прапорі з'явилися інші постаті (народ розгубився, хто більший авторитет), почалося розвінчування культу особи і породження нових культів, і Бжезинському та Кіссінджеру не потрібно було великих зусиль, щоб точно назвати час розвалу СРСР.

Стає очевидним, що авторитет (культ) тримається на Вірі. Немає віри – немає довіри – наступає розпад.

А що ж ми, українці – сліпії раби? Вибрали народного президента і одразу ж віддали його на пожирання Сатані. У нас вистачило сил тільки коронувати його, крикнувши: "Ющенко!". Але тепер не вистачає сил оборонити його, усвідомити, що він – наш прапор Волі, Сили і Слави, він – це ми!

І волхви (церковники) роздвоїлися, не стали його підмогою-опорою. Хоч він на них і молиться. І хто його знає, можливо, це все через те, що він – раб Божий, коли написав на прапорі "Вірю! Знаю! Можемо!", не сказав, кому він вірить: Господу Богу Саваофу-Христу чи Народу?

Оце духовне роздвоєння не тільки чільника, а й всього суспільства, і є, на мій погляд, причиною багатьох наших бід.

Я вірю (бо без Віри не можна жити), що Україна (хата) постане як українська держава. Але за тієї умови, що вона буде мати "свою Правду, свою Силу й Волю". Тому що в основі Правди, Сили й Волі лежить Віра – Віра в своє рідне Слово (а Слово – це Бог), Любов (а Любов – це Бог) до рідної Землі, де народилося Слово і поширилося по всій Ойкумені.

Бог – наш Отець і Творець
Ми – його діти, а не раби.

І ми повинні про нього повсякчас думати і турбуватися, а не тільки Він про нас.

Ad fontis!

Дід Михайло
з м.Самарі, що на р. Самарі,
Січеславщина

БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ

Ми ті, що боролись за волю в УПА,
За нашу державу, за наші права.
Ми ті, що без вісті в бою полягли,
На схилах Карпатських десь наші сліди

Над нами лиш зорі світили вночі,
В задумі смереки схилялись сумні,
Тут губи шептали останні слова,
І нас обіймала прощально земля.

І нас не забули, у нас є рідня,
З надією йдем ми до Вас з небуття.

І знову ми – сотня незламних ідей
Подвижницьким духом єднаєм людей.

І слава про нас переможно вже йде,
Натхнення і силу нащадкам дає,
Бо правда за нами і рідна земля
І нас визнає Україна нова.

..Килимом покрилась Карпатська земля.
На святі героїв вирує весна
І сяйвом горять жовто-сині вінки
На братських могилах на вічні віки.

Орест ЛЕВИЦЬКИЙ,м.Чернівці,
товариство дітей політв'язнів
і репресованих "Спадкоємці"

ПРИВІТАННЯ

Черкаське обласне відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів, Черкаська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів щиро вітає Борушевську Віру Григорівну з 89-літтям.

Журавлиним ключем
відлітають літа,
Сивина засрібрила
вже скроні.
Тільки в серці у Вашім –
струна золота,
І тепло незгасиме в долонях.

Спасибі, пані Віро, за Ваше тепло,
За людяність Вашу, за Ваше добро,
За руки робочі, за хліб на столі,
Спасибі велике, уклін Вам низенький
До самої неньки землі.

Здоров'я міцного і щедрої долі
Хай бог посилає для Вас
На многії і благії літа.

Кривдик П.А., голова ЧОВ ВОВ;
Гафінова Л.В., голова ЧОО КУН

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Г. ГРИНЬ-МАТВІЙЧУК

17 травня 2009 р. відійшла у вічність сл.памяті Гринь-Матвійчук Галина-"Поляна"-"Таня", яка народилася в с.Здовбиця Здолбунівського району на Рівненщині в родині селян-ремісників. З початком Другої світової війни тата мобілізували в совєтську армію, і він не повернувся з фронту. Галина стає членом юнацької сітки ОУН. З 1942 – член ОУН, підрайонна юнацької сітки, з1943 – підрайонна господарча УПА підрайону "П" Здолбунівщини. У квітні 1944 на Великдень у лісах під Гурбами почався великий бій між угрупованням УПА та НКВД-МГБ. Потрібно було терміново доставити у район битви медикаменти і мило. "Таня" зголосилася виконати це завдання. Операція пройшла успішно саме завдяки її кмітливості і винахідливості. 3 червня 1947 Галину Антонівну арештували за доносом. Засудили на 10 років таборів. Ув'язнення відбувала в колонії КГБ при взуттєвій фабриці "Прогрес" (1947–1948), в Комі АРСР (на будові залізниці, 1949–1950) і на Колимі (Магадан, 1950–1955). Після звільнення на батьківщину не пускали. Довелося жити і працювати у Магадані. Там познайомилася з Андрієм Олександровичем (повстанцем з-під Ковеля), котрого також звільнили. Одружилися. Галя народила двох доньок. Переїхали в Україну. З проголошенням незалежности включилась в українське життя. Вступила до КУН. Приймала участь в усіх акціях за утвердження Української Держави...

У церемонії прощання взяли участь представники районної організації КУН, Здолбунівської станиці братства ОУН-УПА ім.Р.Шухевича, Товариства політв'язнів та репресованих. На прощальному мітингу виступили Голова РО КУН І.Солтис, референт обласного Проводу КУН Бідюк.

Вічна пам'ять українській патріотці, борцю за українську Україну. Нехай рідна земля буде їй пухом, а душа попаде в царство предків наших.

Слава Україні! Героям Слава!

Ігор СОЛТИС,
голова Здолбунівської РО КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9